

EL RECTOR QUE HAVIA DE PUJAR AL CEL

Hi havia una vegada un rector molt vellet que sempre era per l'església. Se'n cuidava d'ella i també d'arreplegar es doblers des feligresos. No feia res més que replegar duros i els posava dins un sac. Un dia s'escolà li diu:

-Però senyor rector, es sac és ple! Què n'hem de fer d'aquest doblers?

I li contesta:

-Per es pobres, es doblers han de ser per als pobres. Però no els els donava mai, es doblers, sempre els guardava dins es sac.

Quan ja van tenir un altre sac ple es rector diu a s'escolà:

-N'haurem de començar un altre.

Sa qüestió es que s'escolà que se'n cuidava d'encendre es llums a l'església quan venia sa missa, era molt pobre i, com que es rector deia que es doblers eren per as pobres, però no en donava cap, s'escolà pensà:

-Jo no sé com ho faria per agafar es doblers sense que ell no se'n temés, però no el els hi vull robar. I no sabia com fer-ho

Es rector tenia una criada que era de nom Joana que li feia es menjar cada dia i li arreglava ses coses de sa casa. Tenien un pati on hi havia un galliner i a ses gallines els hi donaven allò que sobrava des menjar.

Sa qüestió és que s'escolà diu:

-He de fer una tramoia perquè me doni es doblers, però sense roba'ls-hi.

Com que a darrera hora tanquen l'església, apaguen tots es llums i tanquen amb clau, s'escolà diu:

-Senyor rector, que me dóna sa clau? Jo demà dematí ja vindré a obrir i vostè no s'haurà de menester aixecar tant de matí. Jo començaré a encendre es llums.

Es rector li contesta:

-Jas idò ses claus! -i així es rector se'n va a sopar.

Quan es rector s'és partit, s'escolà es vest d'àngel i agafa un violí. Sa qüestió es que encén tots es llums de l'església i comença a tocar i a cantar:

-Nyigo, nyigo, nyic. El senyor rector anit ha de pujar al cel, al cel anit es senyor rector! - i veng a tocar i cantar.

Com que de l'església a sa rectoria hi havia poc, es rector que ho sent i diu:

-S'escolà que m'ha dit que havia apagat es llums i l'església està amb es llums encesos i n'hi ha un qui toca. He d'anar a veure què és!!!!

Sa criada que li diu:

-Però senyor rector, que no veu que ho deu haver somiat!

-No ho he somiat, no. Escolta i veuràs!

Sa qüestió és que envia sa criada devora sa porta perquè escoltés bé.

-Joana, tu que no ho sent que jo he de pujar al cel anit?

De cop, s'obre sa porta i veuen un àngel dalt la trona, amb una resplendor de llums que feria.

-Però Joana, tu que no ho sents, què diu? Que jo anit he de pujar al cel. Escolta-ho!

-Jo ho trob, senyor rector, que és ben ver que ho diu!

Sa qüestió és que es rector s'hi atraca i aquell qui seguia cantant:

-Nyigo, nyigo, nyic! El senyor rector anit ha de pujar, al cel anit es senyor rector.

I na Joana que li diu: